

men i alt Fald er det en Sag, som jo senere kan komme under nærmere Overveielse. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbigt indskrænke mig.

R. Pedersen: En saadan permanent Bestemmelse, som den sidste ærede Taler omtalte, at nemlig Communalbestyrelsen skulde tage en Bestemmelse eengang for alle om, hvilke Veie der skulde være private og hvilke offentlige, troer jeg ikke godt lader sig gennemføre, idet vi Alle vide, at der idelig foregaaer Forandringer med Færdslen paa Veiene, deels paa Grund af Jernbaneanlæg og deels paa Grund af Hovedlandevisanlæg, hvorved Færdslen føres hen til nye Steder; det er derfor vistnok det Rigtigste at beholde den Bestemmelse, at der efter en vis bestemt Tid skal finde en fornyet Overveielse Sted. Denne Sag har flere Gange været behandlet her, og det kan ikke nægtes, at den har gjort et stort Skridt fremad, derved at den høitærede Indenrigsminister har taget den i sin Haand; men hvorvel de fleste Talere have udtalt sig med Tilfredshed om Udkastet, er der ikke bestomindre reist en heel Deel Indvendinger imod dets Affattelse, hvilket ikke lader formode, at det i en nær Fremtid vil blive til Lov. Jeg betragter Sagen saaledes, at jeg holder den aldeles udenfor den anden Veilovgivning, og jeg betragter ikke Lovudkastet som et Supplement til Frd. 29. Septbr. 1841; men som Følge deraf kan jeg heller ikke ret forsones mig med den Tanke, at et andet Slags Veie, der ere blevne omtalte som en fjerde Klasse, skulde bringes ind under dette Lovudkasts Omraade. Skulde det være nødvendigt, hvad gjerne kan være, at foretage Forandringer i de gjældende Bestemmelser med Hensyn til dette Slags Veie, troer jeg, det maa skee ved en særskilt Lov, der slutter sig til den for Diebliffet gjældende Veilovgivning. Naar jeg holder mig til Udkastet, som det her foreligger, med den indskrænkede Betydning, som jeg antager det bør have, idet det holder sig til de private Veie alene, nemlig, efter mit Begreb, saa-

danne Veie, hvorom man kan sige, at de danne en Communication mellem to forskjellige Byer, eller to eller flere forskjellige Steder, eller ere Veie til en Tørvemose osv., saaledes at der er en heel Deel Færdsel — det er det Slags Veie, som jeg kalder private — saa kan jeg ikke see Andet, end at man meget maatte ønske, at der ikke blev gjort altfor mange Vansteligheder eller stillet altfor store Forbringinger til dette Lovudkast, saaledes at det kunde udkomme, endog i denne Session. Dersom man vil betragte Forholdene udenfor — saavidt man hører, er der størst Trang i Sjælland, men der er dog vistnok ogsaa Trang dertil paa Sjælland, — maa man erkjende, at der er en heel Deel Veie, som blive befærde af ikke saa, men hvorom ingen Bestemmelse gives med Hensyn til deres Vedligeholdelse, idet man ikke kan sige, at de ere gennemgaaende Veie. De Mangler, og jeg kan godt sige de Uenigheder, som opstaae af det Slags Fællesbrug uden nogen Forpligtelse, ville efter min Mening afhjælpes ved denne Lov. Naar man har hørt, at Enkelte, som en meget æret Taler længere nede i Salen (S. Christensen) udtalte, have været i Tvivl om, hvorvidt den, der brugte en Veie f. Ex. til en Tørvemose eller et Teglværk til Kjørsel, skulde bidrage til dens Vedligeholdelse eller ikke, da ligger det meget nær, at det er dem, som trække større Færdsel paa Veien og ikke de Veifarende, hvem Pligten til at vedligeholde den maa paahvile. Med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts Ste Valgfreds (F. Mourier-Petersen) hittede, at han kunde ønske, at Hartkornet mere kom til at bære Byrden ved disse Vedligeholdelser, da kan jeg ikke være enig deri; thi man kan jo tænke sig, at en Mand har f. Ex. et Teglværk eller en stor Tørvemose og derfor sliker betydelig paa Veien, uagtet han intet, eller i alt Fald meget lidt Hartkorn har. Det vilde være urigtigt, om større Hartkornsbrugere, som maa skee komme nogle saa Gange aarlig paa Veien, skulde have en heel Deel større Byrde end dem, i hvis udelukkende Interesse Veien er. Naar